

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

XI priores dies complectens

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1863

De S. Reinoldo Monacho Et Mart.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72708](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72708)

Meminere ejusdem conversionis Wittekindi et aliorum Magnatum Saxonie, Regino Præmiensis lib. 2, Chronici, Sigebertus, Adamus Histor. Ecclesiast. c. 8. Helmoldus in Chronicis Sclavorum lib. 1, cap. 3. Sed hic non recte anno Caroli xxxvii ait contigisse, cum xvii acciderit. Fuit autem hujus conversionis tanta ubique lætitia, ut ipse Pontifex Romanus Hadrianus, cui eam Carolus per Andream Abbatem nuntiavit, eam illi per litteras sit gratulatus; triduanasque Litanias, ut Carolus optabat, eo nomine indixerit. In quibus litteris hæc inter cetera scribit Pontifex: Magis autem mihi, inquit, de vestris a Deo præsiatis regalibus triumphis comperentes, qualiter sævas adversasque gentes, scilicet Saxonum, ad Dei cultum, et suæ sanctæ Catholicæ et Apostolicæ Ecclesiæ rectitudinem fidei perduxeritis, atque Domino auxiliante, et Petri Paulique Apostolorum Principum interventione suffragante; sub vestra eorum colla redacta sunt potestate ac ditione, eorumque Optimates subjugantes, divina inspiratione, regali annis, universam illam gentem Saxonum ad sacrum deduxistis baptismatis fontem. Unde nimis amplius divinæ clementiæ retulimus laudes, quia nostris vestrisque temporibus gentes paganorum in veram et magnam deductæ religionem, atque perfectam fidem, vestris regalibus substernuntur ditionibus. In hoc quippe freta vestra a Deo fundata existat potentia, quia si, ut pollicita est, fautori suo Beato Petro Apostolo, et nobis, puro corde atque libentissimo animo adimpleverit, maximas ac robustiores illarum gentium suis præcipuis suffragiis vestris substernet pedibus, ut nemine eos persequente, vestris regalibus subjiciantur potentiis, et maximum fructum in die judicii, ante tribunal Christi, de eorum animarum salute offerre mereamini dignissimum munus, et pro amore animarum luera infinita mereamini adipisci in regno cælesti. Hinc porro corrigas quod in Chronico Episcoporum Mindensium, studio Joannis Pistorii edito, dicitur, Wittekindum et alios Saxones a Leone Papa baptizatos, cum non nisi decennio post Hadriano successerit Leo.

CAPUT V.

Quæ Christianus egerit Wittekindus.

Deinceps Wittekindus pacatus in sua sedit provincia, inquit Crantzius Saxonie lib. 2, cap. 24. Westphaliam solam gubernans. Nam ultra Visurgum provincia et angustiis Wandalarum premebatur, et quod tenere ditionis Pontifices gubernabant. Armorum insignia, quæ militibus (ut fit) signis præferbat, pullum equinum habebat atrum: sed placuit Regi, postquam de tenebris gentilium errorum pervenit in lucem veritatis, ut candidum acciperet. Hæc ille, quæ cum nullius antiquioris confirmet scriptoris auctoritate,

Insignia Wittekindi.

DE S. REINOLDO MONACHO ET MART.

VII JANUARI.

S. Reinoldi nomen in Martyrologiis.

Reinoldi monachi ac Martyris hodie natalem, aut translationem, varia referunt Martyrologia: quædam mss. sub nomine Usuardi, ita habent: Tremonie S. Reinoldi Martyris, viri eximie virtutis, cujus gesta habentur. Martyrol. Coloniense: Tremonie in diocesi Agrippinensi, Translatio S. Reinoldi Monachi et Martyris. Qui clarissimis ortus natalibus, et in armis strenuus, Coloniae S. Pantaleonis factus monachus, vita et miraculis clarus, a cæmentariis, quibus a suo Abbate præfectus fuerat, occisus, in lacum projectus est. Unde Domino revelante extractus, Tremoniensibus datus fuit. Eadem habet Martyrologium Germanicum, eadem fere Galesinius. Addit Molanus in Addit. ad Usuard. qui ab Archiepiscopo Coloniensi sibi alicujus Sancti corpus

ejus fide dicta sunt. Wedekindus autem, subdit, cum Rex illum Carolus baptizatum in sua (ut diximus) provincia gubernare permitteret, edificato in Angliam (nunc Angriam vocant) insigni templo, instituto collegio sine fine Deo servientium (quod nunc in Herfordiam ferunt translatum, ibique Dominabus imperitantibus servit) plurimum ipse in Christo devotus religione profecit. Sed erat illi ex magnis causis cum Geroldo Suevorum Duce atrox bellum, quod varia diu fortuna portrahebatur. Mirum quomodo tam longinquum, ex Suevia in Saxoniam. Sed erant Saxonibus prædia (quod supra ostendimus) in Hercynia, et Suevis in Turingia: unde facile potuit conflare de terminis bellum. Sed eo consumptus periit Wedekindus: Christiano ritu sepultus in ecclesia ejus, quod fundaverat, collegii: ibique aliquamdiu quievit, donec in Padeburnam a filiis transferretur.

EX VARIS.

Pietas, sacraque opera.

Mors.

27 S. Ludgerum Episcopum Monasteriensem (et si nondum fortassis id tunc loco nomen) consilii sibi semper intimum fecit, ut scribit Krantzius Metropol. lib. 1, cap. 3. Plures interea, ait Joannes Isacius Pontanus Histor. Danicæ lib. 4, ex Saxonum gente apud Danos Vandalosque latebant, qui Wittekindum acerbè odebant, et moris Majorum ac libertatis proditorem nominabant, primum quod suos fasces submisisset Francis, populo superbo et insatiabili; deinde quod abjurasset religionem, et sacra Majorum conculcasset. Hujus factionis Dux erat Thrasico, qui ferro et igne sæpenumero in fines Francorum sæviebat. Nec dubium quin ea causa, cum recruduit anno dcccxciv, bellum Saxonicum, multa sit a suis gentilibus perpessus Wittekindus; quæ ille partim suis Francorumque amicorum armis depulit, partim Christiana magnanimitate toleravit.

Odia in eum reliquorum Saxonum.

28 Georgius Fabricius Rer. Saxonicar. lib. 1, ad annum dcccvii ita scribit: Wittekindus Rex Saxonum ab eo tempore, quo fidem Christo et Carolo Magno dedit, præter omnium opinionem mansit in officio, nec ulla in re, aut consilio aut factis juvit amplius Imperatoris adversarios, neque in ullo postea fuit maleficio deprehensus. Tandem in extrema senectute, bello cum Northardo (seu, ut alii, Geroldo) Duce Suevorum congregiendi, eo in prælio fatigatus gravitate armorum, et contentione pugnae oppetit, in templo a se extracto in urbe Mindensi sepultus, quod cum Henricus I Imp. Valleslebam, non procul a Brema, transferret, etiam, cineres ejus loco moti sunt, et Paderbornæ repositi, ut Chronicon Cellense habet, qua in urbe Divi honorè cultus est. Diem, mensem, annum obitus et translationis, vetustas, locorumque illorum vastitas oblivione obruerunt. Ita ille. Diem, sive obitus, sive translationis, initio diximus a recentioribus hunc assignari: anno vero alii dcccxi, alii dcccvii obiisse scribunt. Quidam Martyrem vocant, eique ut Martyri, dicata olim templa tradunt.

Fides ejus erga Carolum.

Inter divos habitus.

NOT. 115.

dari devotissime postulabant, quo terra eorum reverentior et ab hostibus securior esset. ms. Florarium: In Tremonia Translatio S. Reinoldi Martyris anno salutis cxcv. At manifestum in hoc annorum numero mendum est. Meminit S. Rainoldi Hugo Menardus, (quæ Rainaldum vocat) et Ferrarius in generali Catalogo SS.

2 Arnoldus Wion: Tremonie in diocesi Agrippinensi, Passio et Translatio S. Reinoldi Monachi et Martyris: qui nobili genere ortus (fuit enim Haimonis viri et Equitis nobilissimi filius) militia sæculari, in qua sibi summum gradum acquisierat, relicta, Coloniae S. Pantaleonis Monachus factus, vitæ sanctitate et miraculorum multitudine clarus, a nefariis lapidibus, quibus præfectus erat, occisus, in

Coloniae Monachus fuit.

INCERTO
AUCTORE
EX MSS.

puteum projectus est: unde post Dei admonitu eductus, Tremoniensibus, ab Annone Archiepiscopo Coloniensi alicujus Sancti corpus sibi dari postulantis datus est, quo eorum terra reverentior esset, et ab hostibus securior, cujus in honorem insignem construxerunt ecclesiam. *Multa deinde de eo in Notis disputat de aetate, genere, rebus gestis, et vulgatis de eo ejusque fratribus historiis.*

Fabulosi de eo libri.

3 *Fueritne Haymo aliquis Caroli Magni affinis, qui quatuor habuerit filios, fabulosi pridem libris cantatissimos, non est laboris pretium hic disputare; neque an ex eo numero noster hic Rainoldus extiterit. Unum sane doleo vehementer, male feriarum hominum ineptissimis commentis nobilissimorum virorum Caroli Magni, Oliverii, Rolandi, Adelardi, Reinaldi quoque (fortassis hujus) res gestas fœde obscuratas; mirorque toleratos hactenus eos libros, qui Madelgisi, Viviani, filiorumque Haymonis fictitia bella commemorant, ita ad oblectationem legentium ingeniose, ut interim superstitiones varias, ac magis studium animis instillent.*

NOT. 116.

*Vita unde de-
scripta.*

4 *His ergo prætermisissis, quæ de Reinoldi cæde ac translatione in mss. Rubecæ vallis, Joannis Vlimerii Lovanii ad S. Martinum Canonici regularis viri doctissimi autographo, Antonii Liberi Legenda reperi, hic dabo. Testatur Tritheimius lib. 3, de viris illustr. Ord. S. Benedicti cap. 249, Natalem ejus in Tremonia civitate maxima celebritate agi solitam. Est Tremonia urbs Imperialis in Westphalia, vulgo Dortmund. Eam describunt Georgius Brunus lib. 4, Theatri urbium num. 20, et Pet. Bertius Comment. rer. Germanic. lib. 3, ubi et S. Reinoldi, cui præcipua urbis dicata basilica est, meminerunt.*

VITA

EX MS. RUBECÆ VALLIS, ET ALIIS.

Summa Dei providentia volens genus humanum, venenosi serpentis illusionem obligatum, fidei restituere, Martyres, Confessores, Virgines elegit, qui oves aberrantes ad viam salutis æternæ cognoscendam reducerent. Inter quos beatissimus Martyr Christi Reynoldus, tanquam stella quæ ceteris clarior refulget, emicuit: qui quomodo Deus diligendus esset perfectissime edocuit. *a* Hic siquidem quoniam de Karolidarum stirpe quodammodo primicerius extitit, ejus vitam hic inter eos inserere libuit; quatenus ex ipsius additione clarior appareat; quia virtuosus filius magis nobilitate stirpem suam, quam illa ipsum.

*Reinoldus gene-
re illustris.*

2 *Futurus igitur felicissimus Martyr Reynoldus, clarissimis ortus natalibus, paternis prædiis dives, et urbibus, et aliis multis, quæ longum est enarrare, sublimis erat dominiis b. At vero patrem ejus Haymonem, virum in rebus militaribus strenuum, quis ignoret? Quatuor hic filios genuit, quorum virtus per orbem maxime celebratur; quia quinam extiterint, per vulgares cantilenas apertissime demonstratur. Sicut autem stella aliqua in claritate superat alias, sic nobilitate morum non solum vicit fratres, sed etiam eos, qui tunc temporis erant, homines. Hic enim a primis annis auctorem vitæ cœpit amare, et quem interius dilexit, plenissime tandem cognoscere meruit.*

*Fili mona-
chus.*

3 *Sapientia itaque Dei illuminatus, reliquit temporalia ut consequeretur æterna, quæ intellexit permanentia. Coloniam igitur veniens monachi habitum induit, atque se totum in ejus amorem, cui servire regnare est, transfudit. Ibi enim virtus divina, quæ diu clausa latuit, per eum virtutes operari mirabiliter cœpit: quia, quod maximum est, gratiam in conspectu Principum invenit. Quid mirum? tantæ siquidem sanctitatis erat, ut amaretur ab omnibus; quem Dominus c innumerabilibus coruscum fecit virtutibus. Denique in claustrum suo infirmitates curavit, claudis gressum, surdis auditum reddidit, quibusdam etiam cæcis a natiuitate visum restituit. Dicitur quoque a multis*

*Claret mira-
culis.*

c

hominibus id se vidisse attestantibus, quod Dominus mortuum ejus precibus suscitaverit, et matri multum flenti, coram omnibus vivum assignaverit. Puerum etiam quemdam per multos annos febribus laborantem ita sanavit, ut eadem die melius haberet, et ad domum suam, glorificans Deum, cum gaudio remearet.

4 *Contigit etiam ut populus circumjacentis provinciæ pestilentia infirmaretur, et subita morte mallent damnari, quam æternaliter d miserabili peste tormentari. Audientes igitur beati viri famam, miserunt ad eum viros timoratos sanitatem suis corporibus exorare, vel dolorem saltem cum vita finire. Qui cum ad eum venissent, omnes sese illius provolverunt pedibus, multis lacrymis rogantes, ut gentem eorum ab infirmitate pessima liberare dignaretur. Quorum tandem petitioni acquiescens, se in orationem continuo misit, orans devotissime Dominum, ut misericordiam iis præstaret, quibus jam sola mortis imago restaret. Dominus igitur jacentem sanctum virum clementer exaudiens, optatam populo languenti sanitatem contulit: et viros memoratos cum gratiarum actione ad propria remisit. Inde reversi omnes ad patriam unanimiter Deo gratias persolvunt; eo quod per merita dilecti sui salutem corporum recepissent; et pestes, quibus nimis egre laboraverant, evasisent. Virtutem etiam beatissimi Reynoldi ubique diffamabant: et laudem ad honorem ipsius postea singulis annis decantabant.*

*Pestem gravis-
santem preci-
bus sedat.*

d

5 *Vir autem Dei Reynoldus postmodum ex præcepto Abbatis sui lapicidarum magister factus est. Ubi cum plus ceteris laboraret lapicide magnam conceperunt adversus ipsum invidiam, et qualiter eum morti traderent, dolosam inter se conspirare sententiam. Habuit autem servus Dei in consuetudine, monasteria et singulas longe vel prope positas frequentare ecclesias, et eundo pauperibus, qui eum expectabant, largiri elemosynas. Quod ubi homines sceleratissimi intellexerunt, incredibilia exinde conceperunt gaudia, quia sceleris jam se adeptos viderunt præmia. Positis proinde pro tempore insidiis, more latronum statuunt illum deprehendere, et inopinata morte perditum, ne tantum scelus appareat, decernunt abscondere. Quorum consilia famulus Dei cognoscens, quasi ad epulas invitatus cœpit ad penas currere, et latronibus tanquam amicis se offerens, ut mereretur cælos Martyr ascendere affectabat. Quem viri perditissimi invadentes, malleolis confrecto capite cerebrum excutiunt, et vestibus spoliatum in quandam profunditatem aquæ Rheno vicinam mittunt. Sicque egregius Martyr Reynoldus palnam martyrii invenit: cujus animam costus Angelicus cum hymnis et canticis ad caelestia deportavit. Post cujus obitum Abbas cum monachis reliquis fratris sui corpus ubique quæri præcipuit: sed diu per orbem terrarum quæsitus non invenit.*

*Varius visit
ecclesias.*

*Occiditur a
lapicidis.*

6 *Dominus vero, cui digne et laudabiliter servierat, corpus fidelis famuli sui ulterius latere noluit. Accidit enim ut quædam mulier in lecto ægritudinis per multos annos jaceret; cui nullus medicorum spes salutis promitteret, nisi Pater cælestis hanc potentia suæ virtutis erigeret. Hanc quadam nocte tantus dolor occupavit et opprimere cœpit, ut mortem optaret, et vitam cum dolore finire continuis Deum precibus postularet. Post noctis igitur medium, nimio dolore fatigata, sopore deprimitur: et in eadem dormitione tale somnium vidit. Venit ad eam vir quidam splendidissimus, qui dixit ad illam: Vade ad aquam in qua B. Reynoldus a cæmentariis interfectus est, ibi melius habebis; et locum eidem ostendit. Quæ evigilans hæc se vidisse meminit, et in crastino quæ viderat amicis enarravit: qui statim ad ostensum sibi locum ægotantem illam præceperunt adferri, ut ibi ab infirmitate sua per merita gloriosissimi Martyris mereretur liberari. Quo cum esset delata, corpus sa-
crum*

*Corpus ejus
divinitus re-
velatum. Co-
loniam defer-
tur.*

crum in superficie aquae apparuit, et mulierem sanitati restituit. Quae a lecto agritudinis illico surgens, adminiculo fuit sacratissimum corpus extrahentibus, et in gestatorio, quo deportata fuerat, cum portantibus ipsa portabat illud ad monasterium, ubi vir beatus se fecerat monachum.

7 Inde ubi multum tempus transierat, contigit ut e Trotmannensis vicina, id est, Tremonensis civitas, ad f Archiepiscopum Coloniensem venit, atque alicujus Sancti corpus, quo terra reverentior atque ab hostibus securior esset, sibi dari devotissime postulavit. Quibus ut satisfaceret, Clerum civitatis ad se vocari praecipit; et ab eis, quem Trotmannis mittere posset Sanctum diligenter investigavit. Qui cum diu dubitarent, Dominus ante ecclesiam in sarcophago beatum Martyrem Reynoldum exposuit, ostendens quia populo g noviter converso eum praesae voluit. Adhuc caeca mens hominum dubitabat quid ageret, et quem Dominus satis aperte mittendum innuerat, in ecclesiam reportabant. Cum autem hoc saepius contingeret, Dominus tandem oculos eorum aperuit, ut apertissime cognoscerent, quod iste ad salvandos populos mittendus esset. Conveniens ergo Clerus cum omni populo, honorifice felicissimum Martyrem Reynoldum capsulae decenter adornatae imposuerunt, atque ad Trotmanniae partes deferen-

dum, turba eum ab urbe Colonia cum innumeris laudibus per tria milliaria prosequente, tradiderunt. In Trotmannorum igitur ecclesiam VII Id. Januar. delatus, dignum ibidem invenit habitaculum; in quo ad se accurrentem benignus patrocinator salvat populum. In qua ecclesia multa per eum Dominus ostendere dignatus est mirabilia, per quae fecit eum laudabilem, et omni homini in necessitate laboranti desiderabilem. Caeci sunt illic illuminati, leprosi mundati, paralytica etiam membra ad laudem Dei et honorem sancti Martyris consolidata.

a Absunt haec a Joan. Vlimerii ms. et Legenda Antonii Liberi. Credo a Joanne Gilmano vel Antonio Gentio, qui studioso, quos a Carolo Magno ortos putat, aut quoquo modo ei conjunctos, ad Brabantorum laudem commemorasse addita.

b Ms. Vlimerii, et Ant. Liberi Legenda: honoribus.

c Ms. Tub. val. mirabilibus. d Ms. Tub. val. insanabili.

e Wittichindus Annal. lib. 2. Tremoniam Throtmanni urbem vocat. Ad quem locum Henricus Meibomius diploma recitat Caroli Magni datum IV Kal. Octob. Indict. XII, an. Christ. DCCCLXXXVII, regni Caroli XXI in villa Trutmanni, quo eundem Trutmannum Comitem in illis partibus instituit. Nequidquam igitur Georgius Brunus a Trotmannis Suevis eam appellationem accersit. Notat Meibomius varie in diplomatis et scriptoribus hoc nomen esse ferri: dici enim ab Ottone in Trotmanniam, a S. Henrico Druthmanniam, a Continuatore Reginonis vicum Droomanni, Dilmaro, Trotmanni, Gobelino Trotmandam, Chronico Thuringico Trumdunde.

f Is S. Anno fuit, ut in Praef. dictum, qui an. MLX, in Martii creatus Archiepiscopus Coloniensis obiit an. MLXXX, IV Decembr.

g Nescio qua fide id dicatur, cum constet aliquot saeculis ante illam in eas oras Christi religionem.

INCERTO
AUCTORE
EX MSS.

Tremoniensibus miro modo obtingit.

g

Tremoniam deportatur.

DE S. ALDRICO EPISC. CENOMANENSI.

CIRCITER
AN. CHRISTI
DCCCLVI.
VII JANUARI.
S. Aldrici natalis.

Tempus Sedis.

Cenomanensis Ecclesiae Praesul XXII, memoratur Aldricus a Demochare, Joanne Chenu, Claudio Roberto; XXIII a Petro Viello infra: Ejus VII Id. Januar. Natalem refert Ferrarius in generali catalogo Sanctorum. Andreas quoque Saussayus in Martyrologio Gallicano eodem die: Apud Cenomanos S. Aldrici Episcopi et Confessoris, qui post Francorum eam Ecclesiam regens eximia cum pietatis, doctriinae, et ceterarum dotium Episcopatum gloria; semulorum suae celebritatis machinatione impetitus, sedeque sua deturbatus fuit. At deinde comperta ejus innocentia, Sedis Apostolicae judicio, Gregorice IV Papae praeepto Cathedrae restitutus est. Postquam autem annos XIV Ecclesiam suam magna cum sanctitate et prudentia gubernasset, paralyti affectus, scripta ad Patres Concilii II Suessionensis epistola, sibi et vivo et defuncto orationum Ecclesiae subsidia humiliter petiit. Quo promisso laetificatus, placido fine in Christo obdormivit, et velut aurum in fornace probatum, vas gloriae factus, ad aulam caelestem evectus est. Sed fallitur Saussayus in numero annorum. Nam cum an. DCCCLIII, celebratum sit Concilium Suessionense, necesse est saltem usque ad an. DCCCLIV, supervivisse: cumque Concilio Aquisgranensi II, an. DCCCXXXVI, VI Februarii habito interfuerit; constat minimum XVIII, solidos annos sedisse; ut omittam quod in vita n. 6, an. DCCCXXXII, dicitur Episcopus factus.

Vita.

2 Ejus ex antiquis mss. vitam edidisse fertur Joannes Moreau Canonice Cenomanensis, quam Gallice vertit Petrus Viellus. Ego, quia Latinam consequi hactenus non potui, Gallicam Latine reddidi. Extat tom. 2, Concil. Galliae Gregorii IV, Pontificis Maximi epistola, circiter an. DCCCXXXV, data, de Aldrico Cenomanensi Episcopo non alibi quam apud Sedem Apostolicam accusando. Fuit idem Aldricus cum Herchirado Episcopo Parisiensi a Concilio Aquisgranensi II, an. DCCCXXXVI, habito, ad Pipinum Regem Aquitaniae missus. Concilio Parisiensi anno DCCCXLVI, Caroli Calvi VII, interfuit et subscripsit; et Turonensi IV, anno DCCCXLIX, Caroli Calvi X. De eodem extat Concilii Suessionensis II, anno DCCCLIII, Kalendis Maii celebrati, Canon IV, qui ita habet: Praeterea Cenomanicae urbis Aldricus Episcopus paralyti dissolutus epistolam direxit causam suae absentiae insinuans, petensque, ut maxime sibi

adhuc viventi, et quaecumque defuncto, sacris precibus opitarentur. Quod exuberantes caritate se facturos omnes promiserunt, et Metropolitanae illius, Turonicae urbis venerabili Episcopo Amalrico, ut ad eandem urbem accederet, injunxerunt; et quaecumque essent eidem Ecclesiae proficua, ut strenue exequeretur unanimiter praeeperunt. An sit anno proxime insequenti mortuus Aldricus, non constat. Saltem anno DCCCLIX, Concilio apud Saponarias habito subscripsit Robertus Cenomanensis Episcopus.

3 Praeter ea quae passus est S. Aldricus Ludovici Pii tempore, etiam Lothario regnante exagitatus videtur, coactusque sua in Fossatensi cenobio asservanda deponere; quae impii quidam homines diripere volentes, caelitus prohibiti sunt, ut infra dicitur XV Januar. in miraculis S. Mauri cap. 7, S. Liborii corpus Paderbornensi Ecclesiae, id per legatos petenti, donavit, anno DCCCXXXVI, ut XXIII Julii ex Auctore coetaneo dicemus.

VITA.

Aldricus XXIII Cenomanensis Episcopus fuit: antiqua ac nobili prognatus familia, quam proprium quoddam Catholicae tuendae religionis, exercitandaeque virtutis studium commendabat. Pater Symonius in Gallia ortus, Gerilda mater ex Germanis genus ducebat. A prima aetate ad omnem virtutem ac sapientiam efformatus disciplina ac domestico convictu duorum Cenomanensium Praesulum a Franconis I, ac II, quorum eximia probitatis eruditionisque laus celebratur. Hinc ad b Caroli Magni aulam a patre est deductus, virtutis omnis bonarumque artium palaestram. Ludovico deinde Pio, non imperii magis quam pietatis ac magnanimitatis paterna heredi adhaesit. Utrique indolem probavit suam, utriusque celeriter gratiam sibi benevolentiamque conciliavit; ceteris quoque aulicis carus.

2 Singulari prudentia, vitae ipse suae modum ducebat, stabili gradu in praecipiti humanae consistens felicitatis: quippe quem neque avitae opes splendorque generis, neque aulae favor ac dignitas, ab insita modestia ac submissione revocarent. Eo ad res divinas studio ferebatur, ut plurimorum animos tam praecleari

S. Aldrici genus.

a

b
vita aulica:

Virtutes:

humilitas.

praecleari